

NOT SO YELLOW

-GYMNÁZIUM JANA PALACHA-

Březen - Červen 2026

PŘES KULTURU K INKLUZI AŽ K POLITICE

Zdroj obrázku: Kreativní oddělení redakce

“PRO VÁS, NE PRO POLITIKY”, ANEB DŮLEŽITOST ČESKÝCH VEŘEJNOPRÁVNÍCH MÉDIÍ A JEJICH FINANCOVÁNÍ

Rozhlasové a televizní poplatky, neboli koncesionářské poplatky jsou hlavním zdrojem financování veřejnoprávních médií v České republice, přesněji České televize a Českého rozhlasu. Poplatky se platí za celou domácnost, bez ohledu na to, kolik členů domácnost má. Celkový poplatek je celkově 180 Kč/měsíc (televizní je 135 Kč a rozhlasový 45 Kč). Z těchto poplatků se hradí práce těchto institucí, nejedná se čistě o program, co vidíme a slyšíme, ale i podporu projektů, které by na klasickém komerčním trhu nepřežily, protože většinou cílí na menšinové publikum, ale jsou důležité pro danou menšinu. ČT a ČRo z nich financují svou investigativní žurnalistiku, regionální zpravodajství, vzdělávací dokumenty, pořady pro děti (ČT :D, Rádio Junior), zároveň vytváří vzdělávací obsah pro výuku (například příprava na přijímací testy na střední školu, pracovní listy a

mnoho dalšího), kulturu (ČT art), ale zároveň i archivaci (postupná digitalizace audiovizuálního fondu) a mnoho dalšího. ČT je také největším koproducentem českých filmů (v poslední době například Sbormistr) a seriálů. Program ČT tedy není čistě o StarDance či soutěži Peče celá země (i když obě tyto soutěže spadají do našeho kulturního dědictví), ale mnohem více, ČT a ČRo tu byla při všech zásadních momentech naší moderní historie, ať už rozhlas v roce 1968, kdy informoval i přes zákaz, či revoluční dny 1989, kdy zaměstnanci prolomili cenzuru a začali vysílat pravdivé informace o událostech na Národní třídě a stávce jako takové, nebo také “Televizní krize” na přelomu let 2000 a 2001, kdy se redaktoři vzepřeli politickému tlaku při volbě nového generálního ředitele a zabarikádovali se, a pokračovali ve vysílání.

S novou vládou a novým ministrem kultury Oto Klemřířem (Motoristé sobě) přichází i nový návrh o zdroji financování ČT a ČRo, podle tohoto zákona by se nově financovalo z veřejných zdrojů, což je ale problematické. V momentě, kdy by tyto média financovala vláda (neboli státní rozpočet) mohla by začít ovlivňovat program a jeho obsah, navíc by s největší pravděpodobností přestaly být podporovány projekty pro menšiny, které jsou nesmírně důležité, ale nejsou úplně prioritou momentální vlády. Navíc není přesně jasné, odkud by peníze měly přijít. Pan ministr tvrdí, že k zvýšení daní nedojde, zůstává tedy otázkou, kde by se přesně peníze na financování ČT a ČRo vzaly.

Návrh této změny vyvolal vlnu reakcí ze strany občanů, ale i zaměstnanců ČT a ČRo. Zaměstnanci proto vytvořili projekt Veřejnoprávně s motem Pro Vás, ne pro politiky. Jedná se o odpor proti zrušení koncesionářských poplatků ze strany samotných pracovníků. Dne 22. dubna byla vyhlášena časově neomezená Stávková pohotovost. Na podporu zaměstnanců proběhlo několik občanských demonstrací a na sociálních sítích Veřejnoprávně získává obrovskou podporu.

Toto téma není jednoduché, proto jsme se v tomto úvodu pokusily Vám tuto problematiku alespoň lehce přiblížit. K tématu jsme udělaly rozhovor s dvěma redaktory ČT, o jejich práci nejen v momentální situaci.

Kvůli náročnosti tématu jsme se, po domluvě s respondenty, rozhodly jména anonymizovat, jména jsou ovšem redakci známa. Můžeme ovšem říct, že oba jsou redaktoři v ČT.

ctk.cz

Jak byste popsala současnou atmosféru na Vašem pracovišti?

respondent 1: Velmi nervózní, napjatá, nejistá, ale zároveň odhodlaná, mezi některými neústupná.

respondent 2: Práce nikdy nekončí, pořád se něco děje, takže je pořád o čem ve zpravodajství referovat. V tomhle se vlastně nic nemění, my musíme svoji práci dělat nehlédě na to, že stále s nejistotou vyhlížíme, pro jaké kroky se nakonec vláda rozhodne. S tím souvisí druhý pocit, a to nejistota. Od voleb už uběhla řada měsíců a my vlastně ještě neviděli verzi zákona, která by nám objasnila, co doopravdy koalice zamýšlí stran financování ČT a ČRo. Je to ale taky odhodlání se ozvat. Dlouho jsme přemýšleli s kolegy nad tím, jak vyjádřit nad plánovanými kroky nesouhlas, a to formou, která bude odpovídat závazku, který jako

veřejnoprávní novináři přijímáme. A myslím, že stávka, kterou chystáme, je přesně ten krok, který je teď z naší strany potřeba udělat.

Myslíte si, že kroky, které ČT aktuálně podniká v oblasti digitalizace a transformace (např. iVysílání, sociální sítě), jdou správným směrem?

respondent 1: Určitě jdou správným směrem, ale stále nejsou dostatečné. ČT se musí daleko víc pustit do digitalizace, nabídnout v oblasti zpráv důvěryhodné zpravodajství daleko širšímu publiku a nabídnout mu to prostřednictvím kanálů, které chce, ne o kterých si ČT myslí, že jsou nejlepší.

respondent 2: Přijde mi, že v tomhle televize udělala za poslední roky a měsíce spoustu práce. Televize je už dneska vlastně hodně oldschoolová forma média a nějak rapidně se nemění. Takže je přesně potřeba oslovovat i ty, kteří třeba na televizi vůbec nekoukají, aspoň ne v podobě, že si v obýváku sednou k „bedně“ a dívají se na to, co jim naservíruje program. Přijde mi, že tomuhle se snaží ČT vyjít vstříc, jak na sociálních sítích, tak i na svých webovkách. Tak moment! je třeba super projekt a přesně to, čeho bychom jako ČT měli dělat víc.

Jak hodnotíte vyváženost svého pracovního a osobního života (work-life balance) v ČT?

respondent 1: Zpravodajství není práce od 9 do 5, takže pro nás, starší, je práce životem, baví nás a dává nám vše. Pro mladší to může být jen práce a work-life balance se udržet dá, záleží na tom, co pro to je dotyčný ochoten udělat nebo obětovat. Ale zpravodajství je nepředpověditelné a někdy zasáhne do noci, volna či dovolené.

respondent 2: Snažím se respektovat svůj volný čas, pokud to jde, a když cítím, že už je ten odpočinek potřeba, tak si na něj čas snažím udělat. Ale novinářina určitě není práce, kdy člověk může v pátek v pět odpoledne vypnout a zase se vrátit k rozdělanému stolu v pondělí v devět.

Ono stačí třeba týden dovolené a člověk musí najednou dohnět strašně moc událostí, vypadne z toho rytmu každodenních událostí. V podstatě tak intenzivně, jak asi spousta lidí sledovala dění těsně po volbách, ho my musíme sledovat celý rok, abychom měli všechny souvislosti a kontext.

Když vypadnete z tohoto proudu, tak se najednou musíte víc snažit, abyste se chytali, měli prst na tepu doby. Zvlášť v době, kdy politici občas mění postoje ze dne na den, by z toho mohli vznikat fatální chyby.

Nepochybně ta práce musí člověka bavit, protože na to, jak je náročná a jak velkou

dávku osobního úsilí a přehledu vyžaduje, není obecně práce v médiích nejlépe placená. Ta fluktuace lidí je velká a často se stává, že lidi z novinářiny utečou do „privátu“, někam do PR nebo marketingu. Platí líp, časy tam jsou vlídnější. Ale pro mě ta práce má pořád smysl.

Co vás v práci pro ČT nejvíce drží a motivuje?

respondent 1: Vědomí, že ČT je součástí kulturní identity této země, že byla u všech důležitých okamžiků moderní historie této země, že věřím ve veřejnoprávní zpravodajství i v

době digitální revoluce. A že mohou spolupracovat s ostatními veřejnoprávními televizemi napříč Evropou.

respondent 2: Asi to bude trošku klisé, ale je to ta „veřejná služba“. Zkrátka to, jak jsem říkal, že to má podle mě smysl. Vnímám to tak, že můžu dělat práci, která přináší lidem poctivě informace tak, jak na to mají nárok ve zdravě fungující demokracie. Bez vlivu miliardářů, vrtkavých oligarchů nebo politiků.

Je tam i ten etický rozměr. Sám jsem nad tím kdysi přemýšlel – vysíláme o důležitých věcech, které dopadají na životy lidí v celé republice i ve světě. A bohužel i často o neštěstích a tragédiích, které hluboce poznamenávají celou společnost.

To vědomí, že informujeme o takovýchto věcech, aniž by bylo naší motivací udržet lidi u obrazovky před reklamním blokem, když to řeknu takto hrubě a zjednodušeně, je pro mě zásadní. Divák má prostě jistotu, že senzacechtivost není to měřítko, se kterým ke zprávám přistupujeme. Nemíním to nějak kriticky k privátním médiím, ta si musí nějak na živobytí vydělat a reklama je toho legitimní součástí. Navíc jak se dnes ukazuje, tak vlastní příjem nezávislý na politických poskytuje právě jim drahocennou svobodu, o kterou my s kolegy z rozhlasu dnes bojujeme.

Ale pro mě je právě tohle taková myšlenka, která dělá z veřejnoprávních médií v mých očích unikát, který stojí za to si zachovat.

Uvažoval/a jste v uplynulých 6 měsících vážně o odchodu z České televize?

respondent 1: Ano

respondent 2: Určitě, asi jako každý v posledních měsících :D Hodně bude záležet, jak to celé dopadne. Zatím podle mě má smysl v ČT zůstat, zvlášť právě teď. Ale ta nejistota je určitě nepříjemná a pokud bychom naši práci nemohli dělat nezávisle s čistým svědomím, tak by nemělo smysl setrvávat v ČT. Ale taková situace, stále věřím, nenastane.

Cítíte se být dostatečně informován o důležitých změnách v organizaci?

respondent 1: Ano, v pozici jednoho z vedoucích jsem informován o změnách dostatečně nebo se na nich přímo podílím.

respondent 2: Jak jsem říkal, momentálně jsme odkázáni na rozmar vlády a ministerstva kultury a neprůhlednost toho celého procesu je jeden z důvodů, proč protestujeme.

Jaké největší výzvy čekají Českou televizi v následujících pěti letech?

respondent 1: Udržet si nezávislost na státu, přesvědčit o smyslu veřejnoprávního zpravodajství veřejnost, odolat populistickým pokusům o destrukci, zajistit dostatek financí a vydat se cestou další digitalizace a uvážlivého používání umělé inteligence.

respondent 2: To si netroufám odhadovat, protože zatím ani nevíme, co nás čeká od 1. ledna.

Myslíte si, že současný systém financování veřejnoprávní televize je dlouhodobě udržitelný?

respondent 1: Ten současný skrze poplatky ano. Jen nevím, zda to jsou schopní pochopit politici.

respondent 2: To je hodně těžká otázka. Určitě má smysl o tom diskutovat. Nikdo netvrdí, že model „135 korun na telku, 45 na rádio“ je ten jediný přípustný do kamene vytesaný model, o kterém se nesmí ani pochybovat. Ta diskuze je potřeba, protože je to skutečně přes 30 let starý model. Ale změna se nemůže chystat za zavřenými dveřmi úřadu vlády, tak, že se dozvídáme z leaků v médiích, že se plánuje překotná změna v řádu miliard korun z měsíce na měsíc. Nejen, že to je proti evropským zákonům, ale navíc to přlíš nesvědčí o tom, že politici chystají změnu, která má přijít s lepším modelem.

Poznámka redakce: Článek byl napsán před 15.6., tedy před zrušení koncesionářských poplatků. Jménem redakce stojíme za nezávislou ČT a ČRo.

Obáváte se, že politické spory kolem financování mohou ovlivnit nezávislost České televize?

respondent 1: Zcela určitě, jelikož cílem navrhovaných změn, i když to politici veřejně neříkají, je zvýšení kontroly nad chodem televize a tím, co vysílá.

respondent 2: V důsledku se to stát může, na což v rámci Iniciativy Veřejnoprávní upozorňujeme. Vyjednávání o penězích z rozpočtu je vždycky politiky, je to tak každý rok. Když se bude platit ČT a ČRo přímo z rozpočtu, bez žádné pojistky nezávislosti, logicky hrozí, že se ředitelé stanou součástí tohoto politického boje ať chtějí, nebo ne.

Myslíte si, že by veřejnoprávní média měla být financována jiným způsobem než prostřednictvím koncesionářských poplatků?

respondent 1: Ne. A pokud ano, tak prostřednictvím zvláštní daně nebo takového uspořádání, které zajistí, že politici nebudou moc přímo zasahovat do chodu organizace. Poplatky však v tuto chvíli zajišťují výrazně větší míru autonomie než uvažované převedení pod státní rozpočet.

respondent 2: -

Cítíte při své práci nějaké politické nebo společenské tlaky?

respondent 1: Ano, každý den. I ze strany společnosti např. skrze sociální sítě nebo emaily.

respondent 2: S politickým tlakem jsem se nikdy nesetkal. Nikdo nám nemluví do toho, jak tu práci dělat. Spíš se čím dál častěji setkávám s výtkami politiků, že se jim nelíbí, jak tu práci děláme. Ze pokládáme ve zpravodajství otázky, které neodpovídají řekněme jejich vkusu. Opakovaně jsem se třeba dostal do situace, kdy šéfa SPD Tomia Okamuru rozlítilo, že jsem na jeho tvrzení o nezávislosti ČT reagoval protiotázkou. Jeho představa z toho

vyznívala, že jako zpravodajství ČT máme politikům „podržet mikrofon“ a nechat je hovořit. Takhle já novinářinu, zpravodajský rozhovor, nevnímám. Pan předseda si to dal následně na síť X. A rozhodně v tomto přístupu z mé zkušenosti není osamocen.

Takže bych neřekl, že tam vnímám tlak, spíš asi nějaký zvětšující se rozchod v tom, jak si politici představují, jak vypadá novinářina, a jak si to představujeme my, novináři.

Na co jste ve své práci v ČT nejvíce hrdý?

respondent 1: Na to, že mohu být součástí kolektivu, který poskytuje kvalitní službu veřejnosti. Tato služba je jedním z pilířů demokracie v tomto státě.

respondent 2: Na tým lidí kolem, kteří věnují a věnovali roky života a zkušeností, aby ČT fungovala tak kvalitně, jak funguje. Za každou minutou vysílání je strašně mnoho práce spousty lidí, která není vidět, ale bez které by se to vysílání prostě nedělo.

Jak vnímáte obrovskou vlnu, jak kladných, tak negativních reakcí na práci ČT?

respondent 1: Kladné jsou velkým povzbuzením. Negativní k práci patří, jelikož je veřejná a každý se k ní může vyjádřit a i těch si vážím, jelikož jsou dokladem, že lidem na práci ČT záleží. Pak jsou ovšem sprosté výhrůžky a ty už s civilizovanými reakcemi nemají moc společného. Tito pisatelé jsou často anonymní a společnost polarizovaná nebo v některých svých částech frustrovaná, a proto si mnozí z nich vylévají svůj vztek na veřejných tvářích, včetně novinářů.

respondent 2: Ti největší kritici jsou často nejvíce slyšet, což ale neznamená, že jich je většina. O to cennější a povzbudivější jsou právě ty hlasy, které nám tu podporu vyjadřují. Ostatně tu práci neděláme pro sebe, ale hlavně pro lidi.

FASÁDA SAUDSKÉ ARÁBIE – LIDSKÁ PRÁVA A CENA MODERNIZACE

Lujain al-Hathloul se v roce 2018 posadila za volant auta a začala řídit. V této době to byl odvážný politický akt, protože ženy v Saudské Arábii tehdy ještě řídit nesměly a ona patřila k aktivistům, kteří se to snažili změnit. Pouhé týdny poté byl zákaz zrušen, ale i přesto Lujain skončila ve vězení, ve kterém strávila přes tisíc dní, část z nich podle svědectví v izolaci a v podmínkách, které mezinárodní organizace označily za mučení – bití, elektrošoky, waterboarding, hrozby znásilněním (10). Když ji pak v únoru 2021 podmíněčně propustili, dostala zákaz vycestovat, a to do 13. listopadu 2023. Když se po vypršení zákazu pokusila odcestovat, bylo jí na hranici sděleno, že byl zákaz prodloužen, a to na dobu neurčitou.

Případ Lujain není výjimkou, jsou jich tisíce. Ukazují, že reformy přicházejí až poté, kdy je to politicky výhodné a lidé, kteří za ně bojovali dříve, jsou trestáni.

Systém, který byl funkční po celé dekády a proč selhává

Saudská Arábie vznikla v roce 1932 sjednocením poloostrova pod vládou rodu Al Saud. Od počátku stála na dvou pilířích, kterými jsou dynastická moc, která ovládala politiku a peníze a wahhábistický klerus, extrémně konzervativní proud islámu, rozvíjený na arabském poloostrově od 18. století. Wahhábismus ovládal právo, vzdělání a každodenní život celé země. Systém fungoval prostě: vládci dostali legitimitu, klerus dostal reálnou moc nad společností.

Roku 1938 přibyl třetí pilíř. Nalezla se rozsáhlá ložiska ropy a naftové příjmy tak začaly financovat občany, výměnou za jejich konformaci s režimem. Stát občanům hradil

npr.org

bydlení, zdravotnictví, zaměstnanost a oni na oplátku neprotestovali. Navíc zde fungovala tzv. náboženská policie, jež měla pravomoc zatýkat lidi například za smíšené sezení v restauraci, hudbu na veřejnosti, nebo za porušení pravidel oděvu.

Speciální, státní mocí vymáhaná pravidla, byla pro ženy. Ženy potřebovaly souhlas mužského opatrovníka k cestování, sňatku, práci i otevření bankovního účtu. (4)

Tento režim byl navíc velmi aktivní i v oblasti projevoování svého vlivu v zahraničí, zejména od 70. let, kdy svůj vliv rozšiřoval aktivním financováním wahhábismu po celém světě – madrasy v Pákistánu, Indonésii, Bangladéši i částech Afriky. Část těchto peněz se dostala i k organizacím, které sehrály klíčovou roli v teroristických sítích. Například v útocích 11. září 2001, kde mělo patnáct z devatenácti únosců saudské pasy (7). Tento systém převzal korunní princ Mohamed bin Salmán a rozhodl se ho výrazně modernizovat.

Protikorupční zátah, nebo vymáhání moci?

V listopadu 2017 poslal Mohamed pozvánky do rijádského hotelu Ritz-Carlton. Přišlo přes 380 princů, ministrů a podnikatelů. Nikdo z nich však nepřišel dobrovolně, ale byli zadrženi. V médiích se mluvilo o “nejluxusnějším vězení světa”. Oficiálně se jednalo o protikorupční zátah, což dávalo smysl, protože korupce v zemi skutečně existovala v masivním měřítku, praktiky, které v hotelu probíhaly, byly ale násilné a neodpovídající modernímu státu.

Organizace DAWN na základě svědectví dokumentovala mučení zadržených – například princ Alwaleed bin Talal, tehdy jeden z nejbohatších lidí na světě s podíly v Citigroup a desítky dalších gigantických firem, byl podle zpráv pověšen za strop a bit (11). Sám to veřejně popíral, zatímco byl stále uvnitř hotelu pod dohledem stráží.

Uvěznění vyústilo v 106,7 miliardy dolarů v “dobrovolných” vypořádáních, která zadržení podepsali výměnou za svobodu. Jeden z princů byl uvězněn skoro na rok pouze proto, že akci veřejně odsoudil.

M.b. Saláman to dodnes prezentuje jako boj s korupcí a popírá jakékoliv násilné praktiky. Analytici to vnímají spíše jako konsolidaci moci a převedení konkurenčního majetku do státní pokladny, která pak financovala bin Salámovu Vision 2030.

Modernizace pro investory, ne lidi

Vision 2030 vychází z relevantní obavy. Vzhledem k tomu, že ropa tvoří více než 70% příjmů království, nelze současný model udržet věčně. Plán je diverzifikovat ekonomiku, přilákat zahraniční investice a turismus a zapojit ženy na trhu práce. (1)

Konkrétně to znamená megaprojekty, jako jsou například NEOM - futuristické město v poušti v hodnotě odhadované nad 500 miliard dolarů, The Line – 170 kilometrů dlouhé lineární sídliště bez aut a minimálními emisemi, nebo Diriyah – turistický komplex na místě původního sídla saudské dynastie (5). Tyto projekty se aktivně prodávají zahraničním investorům jako důkaz transformace a důvodu do země vložit finance.

To, co se Saudská Arábie snažila skrýt je fakt, že na území určené pro stavbu NEOM žil kmen Huwajtatů, jejichž část odmítla vystěhování. Reakcí ze strany vlády byly popravy

a uvěznění a bezohledné pokračování v projektu. (9)

Podobně jsou skrývány i tisíce zahraničních dělníků, převážně z Jihovýchodní Asie a Afriky, kteří tyto projekty fyzicky staví v rámci systému kafala, který pracovníky právně váže na svého zaměstnavatele. V praxi to znamená nemít možnost bez souhlasu opustit zemi, změnit zaměstnání ani podat stížnost. Mezinárodní organizace práce tuto praktiku označuje za strukturální vykořisťování (6). M. b. Salamán systém formálně zrušil, ale organizace na ochranu pracovních práv se shodují na tom, že v praxi se změnilo minimum.

Ženy mezitím mohly začít řídit auto, chodit do kina a pracovat ve smíšeném prostředí. Tyto změny jsou sice reálné, ale také komunikované tak, aby zakrývaly to, co se nemění. V březnu 2022 bylo během jediného dne popraveno 81 lidí. Z těchto lidí 41 patřilo k šítské menšině, kteří se účastnili protivládních demonstrací za větší politickou participaci v letech 2011 a 2012. Odsoudili je za terorismus soudem bez svědků a bez možnosti obhajoby (12). Západ i přesto Saudskou Arábii považuje za modernizující se stát, a nadále je zve na investiční konference.

Zahraniční politika

Saudská Arábie je největší sunnitský stát světa, který funguje jako strážce nejposvátnějších míst islámu – Mekky a Mediny. I přes to je od jara tohoto roku de facto na stejné straně konfliktu jako židovský stát Izrael.

28. února 2026 zahájily USA a Izrael koordinované vojenské údery na Írán s deklarovaným cílem vyvolat změnu režimu a zničit íránský jaderný a raketový program. Írán zareagoval protiútoky po celém regionu, včetně dronového útoku na největší saudskou ropnou rafinerii Ras Tanura, který způsobil požár a dočasné zastavení provozu. Příměří bylo vyhlášeno 8. dubna, ale bez politického řešení a bez dohody o Hormuzském průlivu (2).

Logika saudsko-izraelského sbližování je sice absurdní, ale ze strategického hlediska poměrně přímočará. Írán pro Saudy představuje existenční hrozbu – financuje Húthíje v Jemenu, kteří útočí na Saudské území, podporuje šíitské menšiny v regionu a soupeří o dominanci na Blízkém východě. Izrael má stejného nepřítele, i stejné důvody k obavám. USA je stát, který má závazky vůči oběma a aktivně sbližování zprostředkoval.

Pro bin Salmána je toto spojení výhodné i z hlediska toho, že přináší bezpečnostní záruky, zbraně a investice. Náboženská legitimita, která byla historicky klíčová, se nyní ocitá až na druhém místě, a právě proto Salamán systematicky oslaboval moc náboženského establishmentu uvnitř země. Změna doktríny je tedy kalkulovaná a strategická a nikoliv ideologická. Otázkou je, jak dlouho tento kalkul vydrží a co se stane, až domácí publikum přestane věřit, že spojení se Západem slouží jim.

Proč jsou Saudi evropským problémem

Evropa je dlouhodobě aktivním politickým aktérem na Blízkém Východě. Německo, Francie, Španělsko a další Evropské státy patří mezi největší dodavatele zbraní do Saudské Arábie. (13) Tyto zbraně se pak používají zejména v Jemenu, kde konflikt od roku 2015 způsobil jednu z největších humanitárních katastrof současnosti. OSN zde odhaduje přes 377 000 ztracených životů do konce roku 2021, přičemž 60% z nich nezahubil boj samotný, ale hladomor, nemoci a životní podmínky, které válka způsobila. (13) Evropské vlády nadále Saudy zbrojí, i přes porušování lidských práv jak doma, tak v zahraničí.

Hormuzským průlivem prochází přibližně pětina globální spotřeby ropy. Tím, že se provedl útok na rafinerii Ras Tanura a Íránci průliv uzavřeli, se ceny ropy globálně zvýšily a evropská energie také. Ukázalo se tak, že namísto poučení z nebezpečí energetické závislosti na Rusku, Evropa jen přeměřovala svého dodavatele jinam. (2)

Dalším problémem je migrace. Největší migrační krize, která Evropa čelila roku 2015 byl přímým důsledkem válečného

chaosu v Sýrii a Iráku. Pokud by se Saudská Arábie jako klíčový stabilizátor regionu destabilizovala, Evropa by to pocítila dříve než by stihla reagovat, a proto je to pro nás reálnou hrozbou do dalších let.

Saudská Arábie dlouhodobě porušuje lidská práva. Západ to ví a zbrojní kontrakty přesto pokračují, investice přicházejí. Lujain al-Hathloul nemá cestovní pas. Mohamed bin Salmán má síť spojenců po celém světě. To jsou

fakta, která existují vedle sebe, a existovat budou, dokud Saudy potřebuje Západ víc,

než mu vadí jejich politika. Jenže tahle rovnováha není stabilní. Válka v regionu, uzavřený Hormuzský průliv a nejistá budoucnost Vision 2030 ukazují, že sázka na Saudskou Arábii jako spolehlivého partnera nás může přijít drahο, a to pravděpodobně dřív, než si dokážeme připustit.

Zdroje:

1. <https://www.vision2030.gov.sa/en>
2. <https://carnegieendowment.org/emissary/2026/05/saudi-arabia-vision-2030-iran-war-challenge-debate>
3. <https://www.proquest.com/openview/bd70075f5c7baabf1068e45c7b4cf3ce/1.pdf?pq-origsite=gscholar&cbl=616545>
4. <https://link.springer.com/article/10.1007/S13132-017-0479-8>
5. <https://www.chathamhouse.org/sites/default/files/publications/research/2017-07-20-vision-2030-saudi-embargoed.pdf>
6. <https://www.soas.ac.uk/sites/default/files/2022-06/07%20The%20Ka%CA%81a%20Sponsorship%20System%20in%20Saudi%20Arabia%20A%20Critical%20Analysis%20from%20the%20Perspective%20of%20International%20Human%20Rights%20and%20Islamic%20Law%20file125070.pdf>
7. https://journals.abru.ac.ir/article_717098_en.html?lang=en
8. <https://furat.sa/en/blog/post/A-Comprehensive-Analysis-of-Saudi-Vision-2030>
9. <https://www.hrw.org/report/2024/12/04/die-first-and-ill-pay-you-later/saudi-arabias-giga-projects-built-widespread>
10. <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-40171306>
11. <https://www.theguardian.com/world/2020/nov/19/saudi-accounts-emerge-of-ritz-carlton-night-of-the-beating>
12. <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/03/saudi-arabia-mass-execution-of-81-men-shows-urgent-need-to-abolish-the-death-penalty/>
13. <https://caat.org.uk/data/countries/saudi-arabia/the>

Justýna Mad’arková

JEDNO POVOLÁNÍ? V DNEŠNÍM SVĚTĚ SPÍŠ NE.

„Tak co z tebe jednou bude?“ Známe to asi všichni. Sedneme si na rodinnou večeři a babička, děda nebo jiný příbuzný se téměř okamžitě začne ptát na naši budoucí práci. No jo, ale co odpovědět? Naše generace momentálně vyrůstá ve úplně novém světě, který se mění rychleji než svět předchozích generací.

Když naši prarodiče byli mladí, často si vybrali jedno zaměstnání a v něm zůstali. Lidé měli mnohem jasnější představu o tom, jaké mají možnosti. Dnes je to úplně jiné. Technologie se vyvíjejí neuvěřitelnou rychlostí, vznikají nové obory a jiné naopak postupně mizí. Nikdo si nemůže být jistý, jaké profese budou žádané za deset nebo dvacet let.

Za tuto nejistotu můžeme poděkovat digitalizaci a umělé inteligenci. Ano, teď si možná říkáme, že je super, že nám ChatGPT pomůže s úkolem, ale pomalu se programy vyvíjejí víc a víc. Nové programy začínají zvládat úkoly, které předtím zvládali pouze lidé. Některé práce v administrativě, výrobě nebo i zákaznické podpoře

jsou postupně automatizovány. S tím přichází ona důležitá otázka, zda bude mít naše generace i ty další v budoucnu dostatek pracovních příležitostí.

Ale jako všechno, tohle taky není černobílé. Vytvářejí se také nové možnosti. Ještě před několika lety téměř nikdo nepracoval jako tvůrce obsahu na sociálních sítích, specialista na online bezpečnost nebo vývojář umělé inteligence. Dnes patří tyto profese mezi žádané a dobře placené obory. Některá pracovní místa sice zaniknou, ale můžeme předpokládat i doufat, že vzniknou jiná.

Právě proto je při výběru budoucí práce důležité se přestat soustředit pouze na jednu vysněnou profesi, ale také na dovednosti. Schopnosti jako kreativita, komunikace, týmová spolupráce, řešení problémů nebo kritické myšlení budou klíčové a to nám ani technologie nevezmou.

Dalším velkým rozdílem oproti předchozím generacím je nutnost se nepřestávat učit. Učení neskončí ani

střední ani vysokou školou, v dnešní době nás to bude provázet celý život. Předchozí generace dostudovaly a svoje vědomosti používaly téměř po celou svou kariéru. Dnes je mnohem pravděpodobnější, že člověk několikrát změní práci a bude se muset naučit úplně nové věci, o kterých při studiu ani neslyšel.

Když se nás tedy někdo zeptá, čím chceme být, nemusíme mít hned jasnou odpověď, protože to je v pořádku. Důležitější než přesně vědět, jaká bude naše práce za dvacet let, je být připraven na změny, které se budou dít, rozvíjet své dovednosti a hledat oblast, která nás skutečně baví.

Takže až se přistě na rodinné večeři objeví otázka o budoucím povolání, nemusí být nejupřímnější odpovědí jedno povolání. Možná bude klidně stačit říct, že se připravujeme na svět, ve kterém se práce bude měnit rychleji než kdykoli předtím, a že schopnost se tomu přizpůsobit bude jednou stejně důležitá jako samotné zaměstnání.

jazera.sa

ŠVÝCAŘI ZNOVU BEZ ZLATA! ČESKÉ ZKLAMÁNÍ, NORSKÝ ZÁZRAK A FINÁLOVÁ NOČNÍ MŮRA DOMÁCÍCH

Od 15. do 31. května hostilo Švýcarsko mistrovství světa v ledním hokeji. Ve městech Curych a Fribourg se utkalo 16 nejlepších reprezentací světa a fanoušci se rozhodně nenudili – turnaj přinesl překvapivé výsledky, dramatické zápasy i historické momenty.

Češi začali nadějně. Pak přišly ztráty i drama se Slovenskem

Česká reprezentace odehrála své zápasy ve skupině B ve Fribourgu. Do turnaje vstoupila vítězstvím nad Dánskem, cesta do vyřazovací části však byla všechno, jen ne jednoduchá. Češi sice dokázali porazit silné Švédsko, jenže zároveň nečekaně ztratili body se Slovinskem a nestačili ani na Norsko či Kanadu. Velkou pozornost vzbudilo také tradiční derby proti Slovensku, které Češi zvládli a zvítězili 3:2. Emoce ale nepanovaly jen na ledě. Po zápase se internetem začala šířit uniklá nahrávka z kabiny slovenského týmu. Přestože mělo být natáčení v šatnách omezené a podobné záběry neveřejné, ven se dostal předzápasový projev slovenského trenéra Vladimíra Országha. “Pozor, chalani, kontrolujte si svoje hokejky, když budete v souboji. Sedlák a další velmi rádi trošku filmuji. Pozor na to,, Slovenský trenér tím naznačoval, že čeští hráči rádi simulují, jako by to bylo mistrovství ve fotbale a ne v hokeji. Video mezi fanoušky rychle vyvolalo debaty a ještě více přivilo tradiční česko-slovenskou rivalitu. Češi nakonec ve skupině skončili třetí, což jim do čtvrtfinále přisoudilo neoblíbeného soupeře – Finsko.

Finská stopka. Český sen skončil rychle

Čeští fanoušci věřili v překvapení, jenže Finové byli proti. Severský tým, který mohl svou skupinu dokonce vyhrát nebyt porážky 4:2

od Švýcarů, ukázal svou disciplinovanost a efektivitu. Češi se zmožili pouze na jediný gól, zatímco Finové udeřili čtyřikrát. Porážka 4:1 znamenala krutý konec českého tažení a další nenaplněný sen o medaili.

Celebrini zářil. Jenže internet řešil něco úplně jiného

Kanada mezitím dál budila respekt. Ve čtvrtfinále proti USA otevřela skóre už v prvních 19 minutách vycházející hvězda a teprve devatenáctiletý kapitán Macklin Celebrini. Postup pak definitivně potvrdil veterán Sidney Crosby gólem do prázdné branky.

Kanada však přece jen něco ztratila - obránce Evana Boucharda, který se otřesený těžce dostával z ledu a do utkání už nenaskočil poté, co ho Lindgrén zasáhl do oblasti hlavy a krku. Američan si navíc neodpustil narážky u kanadské střídačky při odchodu do šatny, protože po pětiminutovém trestu a trestu do konce utkání už do zápasu také nezasáhl. Nejlepší útočník mistrovství Macklin Celebrini se však ukázal nejen na stadionu, ale i mimo něj. Během mistrovství se na sociálních sítích začalo rychle šířit video, na němž jeho spoluhráč Sam Dickinson zkouší dres Sidneyho Crosbyho, zatímco si celý moment Celebrini natáčí na telefon. Záběry pravděpodobně vznikly během týmových oslav a oba mladí Kanadčané na nich působili pod vlivem alkoholu. Video vyvolalo různé reakce. Někteří tvrdili, že jako

kapitán reprezentace by měl Celebrini působit profesionálněji a podobným situacím se vyhnout. Ještě hlasitější ale byli fanoušci, kteří se mladé hvězdy zastávali. „Je mu devatenáct a slaví s týmem,“ zněl jeden z argumentů.

Kanada bez medaile! Norský zázrak šokoval svět

Kanadští hráči proti Finsku také neuspěli a šli bojovat o bronz s Norskem. Klíčový moment nastal, když norský útočník Pettersen využil chyby kanadského brankáře Greavese za brankou a otevřel skóre. Kanada byla skoro 59 minut bez gólu, nakonec ale stihla ještě srovnat skóre a zajistit tak prodloužení. Tam však takové štěstí už neměla a Steen svým gólem zajistil Norsku historicky první medaili.

Švýcarské déjà vu. Finové znovu králi světa

Finále nabídlo nervy drásající drama. Po 60 minutách svítil na tabuli stav 0:0 a vše muselo rozhodnout prodloužení. A právě tam přišel okamžik, který domácí fanoušci nebudou chtít dlouho vidět znovu. Nejmladší hráč finského týmu Konsta Helenius se stal hrdinou večera, když vstřelil zlatý gól a rozhodl o tom, že Finsko získává svůj pátý titul mistrů světa. Pro Švýcary šlo o bolestivě známý scénář. Už druhý rok po sobě totiž přišli o zlato gólem v prodloužení. Zatímco loni jejich sen ukončil Američan Tage Thompson, letos se katem stal finský talent Helenius.

JOSEF VÁCHAL – OD RYTCE PO LEGENDU

lam.litomysl.cz

Český malíř, grafik, ilustrátor a spisovatel v jedné osobě – renesanční člověk. Josef se narodil za Rakouska – Uherska jako nemanželské dítě do rodiny příbuzné s Mikolášem Alešem. Vyrůstal na statku v Milavčích, který byl ale záhy prodán.

Josefa se následně ujali jeho prarodiče a on se za nimi přestěhoval do Písku. Vesnické prostředí se mu tak zalíbilo, že si zde vytvořil až averzi k městu a lidem. Naopak si zde prohloubil lásku ke zvířatům a klidu.

Přes jeho nechut' k velkoměstu se v roce 1898 přestěhoval do Prahy a vyučil se knihvazačem. Během studií se u něj začaly projevoovat úzkostné stavy a deprese. V rámci vyrovnání se s vlastními pocity si začal vést deník, kde umělecky ztvárňoval výjevy, které často vidal.

Na doporučení Mikoláše Aleše, který si všiml jeho talentu zejména jeho

olejomaleb se zapsal do krajinářské školy. Během studia si přivydělával kresbou pohlednic nebo vázal knihy.

V roce 1905 se nastěhoval na internát umělecké školy Rudolfa Béma a zaměřil se na figurální umění a technice uměleckého tisku. Je ale důležité říct, že mimo to to byl umělecký samouk.

Rok na to si s přáteli zakládá první ze svých atelierů a začíná se živit jako umělec. Potom následovalo založení skupiny Sursum1 (z lat. Sursum Corda- vzhůru srdce).

Váchal se s jeho společníky snažili zachytit stav duše a jiné niterné stavy člověka, což nazývali nadvědomí. Jejich skupina byla fascinovaná křesťanským mysticismem a teosofií 2.

Po roce 1916, byl mobilizován do první Světové války, přesněji byl poslán na Rakousko – italskou frontu, kde byl účasten sedmi z dvanácti bitev na řece Soči.

Trauma, které si z války odnesl silně formovalo jeho pozdější tvorbu.

Rok po jeho odvedení byl přijat do vojenské nemocnice, kde se léčil se zánětem nohy a nervovou slabostí. V rámci rekonvalescence vyzdobil místní kostel sv. Josefa vlastními malbami. Před koncem Velké Války se mu podařilo dostat se zpátky do Česka a uspořádat výstavu svých meziválečných děl, jejíž část můžete stále vidět v Kobaridském muzeu ve Slovinsku.

Po válce, v roce 1922 ovdověl a záhy se znovu oženil s umělkyní Annou Mackovou3. Ve stejném roce se připojil přechodně k sociálně demokratické straně. Ale politiku vystřídal za ateistické sdružení Volná myšlenka.

Toto sdružení bylo antiklerikální, tj. hnutí které se staví proti vlivu církve a duchovenstva (kléru) na politiku, školství a veřejný život.

Zde se dlouho neohráł a sdružení opustil, aby začal studovat teosofii a křesťanskou spiritualitu...

Za německé okupace nebyl spokojen s poměry v první republice a přiklonil se k německé ideám.

Před koncem života se stáhl do soukromí, na statek své druhé manželky Anny ve Studeňanech. Na veřejnost vůbec nechodil a nic nevystavoval.

Kvůli znárodnění statku jeho družky byli vystěhováni do malého bytečku, kde žili v neblahu a nedostatku. Stali se závislými na darech mesiášů a nestálém příjmu z různých drobných prací.

V 60. letech se rozhodl vyjít na veřejnost a uspořádat sérii výstav za kterou obdržel titul zasloužilý umělec. Bohužel umírá pouhých pět dní po ceremonii a šest dní po smrti své manželky.

Další vlna jeho oblíbenosti přišla až po Sametové revoluci, kdy ho veřejnost znovuobjevila hlavně díky Ladislavu Horáčkovi, zakladateli nakladatelství Paseka. Jméno vzešlo z Váchalovi nejznámější knihy- Krvavý román. Nakladatelství pojmenoval podle Josefa Paseky.

V roce 1993 Paseka otevřela muzeum v Litomyšli v domě zvaném Portmoneum, kde dřevorytec žil u svého přítele Josefa Portmana.

Josef Váchal za svůj život vyryl a napsal přes dvě desítky knih, kde nejznámějšími z nich jsou Krvavý román a Šumava umírající a romantická .

K JASNÉ BUDOUCNOSTI VEDOU SCHODY, NE KAŽDÝ MÁ ALE TAKOVÉ FYZICKÉ SCHOPNOSTI, ABY NA NĚ VYSTOUPAL.

Jedním ze základních lidských práv zakotvených v Listině základních práv a svobod (čl. 33) je právo na vzdělání garantující bezplatnou základní a střední školní docházku. Každý má právo na rovný přístup ke vzdělávání bez rozdílů, přičemž stát zajišťuje možnost studovat podle schopností jednotlivce i na vyšších školách. Netýká se to ale bohužel všech.

Podle kvalifikovaného odhadu je v České Republice 5 000-12 000 lidí do 30 let nucených pohybovat se na invalidním vozíku. Právě pro ně není hledání vhodné školy o vyhlídce budoucnosti, ani o spádovosti, ale o tom, zda se po dané škole zvládnou pohybovat. "Nakonec jsme se museli stěhovat, abychom našli školu, která byla, ochotná dceru, které postupně ochabují svaly, přijmout." říká v rozhovoru pro Deník.cz zakladatelka organizace Výtahy do škol Jindra Landová. Dcera paní Landové, Mia, je žačka druhého stupně základní školy. Není ale jediná, kdo se s problémem bariérového školství potýká. Podle dat České školní inspekce je ze 197 škol pouze 23 bezbariérových. A navíc seznam bezbariérových škol neexistuje. Vytvořit ho je jedním z cílů výše zmíněného projektu Výtahy

do škol. V nynější situaci si vhodné školy rodiče dětí s handicapem musí hledat sami, bez jakékoliv podpory.

V obecné právní úpravě platí, že škola má povinnost přijmout přiměřené opatření (např. postavit výtah) pro žáka s postižením tak, aby se ten mohl ve škole vzdělávat (§ 3 odst. 2 antidiskriminačního zákona). Tuto povinnost škola nemá, pokud by přijetí přiměřeného opatření bylo pro ni nepřiměřeně zatěžující. Nabízí se ale otázka, co znamená spojení "nepřiměřeně zatěžující" pokud hovoříme o právu dítěte vzdělávat se. Navíc ředitelé škol, kde děti s handicapem studují, avizují, že mít spolužáka s handicapem děti v sociálních aspektech vzdělává. Například ředitel pražské základní školy Burešova konstatuje, že spolužáci (dítěte s handicapem) se učí myslet na osoby s hendikepem a osvojují si míru pomoci, kterou je správné poskytovat.

Řešení škol, které mají přijmout handicapované děti, jsou různá. Mie byla nabídnuta výstavba výtahu, tedy s podmínkou, že sežene peníze na jeho výstavbu. Podmínka pro studium tedy zní: ve 12 letech musíte nasbírat peníze, jinak se po

své škole pohybovat nemůžete. Mia nyní dochází do školy na Praze 13, kde byl rozvrh upraven tak, aby studovala pouze v 0. podlaží. Bariárové školství ale není problém pouze základních škol. Šárka se snaží dostat na střední školu. Její sen je být neuroložkou, ale byla u ní objevena naprosto unikátní genová mutace: Šárka je jediný člověk na světě, u kterého byla diagnostikována. Při návštěvě Schola Pragensis byla Šárka neúspěšná - střední školy bezbariérové nebyly. „Zvládnou toho dost. Ale potřebuji, aby budova školy měla výtah.“ Šárka obeslala 18 zdravotních lyceí a gymnázií s dotazem o bariérách a ukázalo se, že bezbariérové jsou jenom 3 z nich.

Příběhů žáků a studentů s handicapem, kterým je tímto "odepřen" přístup ke vzdělání, je nespočet. O tomto problému není možné mlčet- sdílejme teď příběhy, postavme se za rovné příležitosti na vzdělání. Na projekt Výtahy do škol můžete přispět i penězně, a to na účet 6213867369/0800 (Obvyčejný život z.s.) a do poznámky napsat svůj email a #vytahydoskol. Pro více informací a příběhů navštivte web <https://vytahydoskol.cz>.

Anna Marie Kyšová

MÁTE VY, ČI NĚKDO VE VAŠEM OKOLÍ PARANORMÁLNÍ SCHOPNOST? A MOHLA BYCH JE VIDĚT?

Již od začátku civilizace lidé věřili v různé nevysvětlitelné (paranormální) jevy, ať už to byly pyramidy, čarodějnice nebo kulatost země. Lidé věří i dnes v různé věci, ať už v horoskopy, sílu krystalů, neexistenci klimatické krize či paranormální jevy (telekineze, čtení myšlenek, různé energie, proutkaření a mnoho dalšího).

My v paranormální výzvě tyto jevy nevyvracíme, ani nezezměšujeme. Často lidé s těmito schopnostmi mají pocit, že vědci jim nedávají prostor. Od toho tu je paranormální výzva. Za pomoci Vámi navrhovaného experimentu Vaši schopnost vyzkoušíme, jestli tímto testem projdete, odměna Vás nemine (nyní přibližně 3,5 milionu korun českých).

Nyní výzvu opět rozjíždíme a proto budeme moc rádi, pokud tyto schopnosti máte Vy sami, či někdo ve Vašem okolí, prosím ozvěte se nám na email dotaxy@sisyfos.cz, či zajděte za autorkou této reklamy a domluvíme experiment.

Upozornění: tento text není vtip, je velmi reálný, stejně, jako nabízená odměna, více informací o výzvě buďto u autorky či na již výše uvedeném emailu.

SLOVENSKÁ ZPĚVAČKA SE POMALU ALE JISTĚ PRODÍRÁ AMERICKÝM HUDEBNÍM TRHEM. KDO JE ADÉLA?

Každý z nás už si alespoň jednou položil otázku, jaké by to bylo mít světovou popovou hvězdu pocházející z Česka nebo ze Slovenska. Pouze dva a dvacetiletá zpěvačka Adéla Jergová by mohla být odpovědí.

Nadaná zpěvačka od svého mládí toužila být slavná. Její velkou inspirací k tomu stát se zpěvačkou byla Hannah Montana. "Vyrůstala jsem s tím, že Hannah Montana je obyčejná holka ze Slovenska kvůli předabované verzi. Když jsem zjistila že je z Ameriky, hned mě to donutilo naučit se anglicky," řekla v populárním americkém podcastu 'Therapuss with Jake Shane'.

Ovládat plynule angličtinu se naučila už ve svých osmi letech pomocí amerických seriálů a filmů. Velmi brzy navíc opustila Slovensko. Kvůli baletu, kterému se věnovala celé své dětství, se už ve 14 letech přestěhovala sama do Vídně a o rok později do Londýna. Baletu se věnuje dodnes a při svých koncertech nemůže vynechat baletní sóla. V Londýně ale zjistila, že jí víc naplňuje zpěv a dala mu přednost před baletem.

Další milník nastal y roce 2022, kdy se osmnáctiletá ADELA přestěhovala do Los Angeles kvůli soutěžní talentové reality show 'Dream Academy'. Ta měla vytvořit novou

globální dívčí skupinu, v tomto případě skupinu KATSEYE. Já sama jsem ADELU v této soutěži zaregistrovala poprvé. Mezi ostatními dívkami byla velmi výrazná hlavně svým tanečním stylem a charismatem. Po celou dobu ročních příprav a tréninků obsazovala první místa mezi účastnicemi, kterých bylo na počátku sto dvacet tisíc. Kupodivu byla vyřazena hned v prvním soutěžním kole kvůli malému počtu hlasů od fanoušků. Ve většině rozhovorů se zmiňuje o soutěži jako o nejhorším období svého života. Zejména vzhledem ke konkurenčnímu prostředí a šikaně lektorů.

Brzké vyřazení ze soutěže ADELU o to víc motivovalo a rozhodla se soustředit na solo kariéru. Už o rok později, v září 2024, vydala v Americe dance popovou písničku "Homewrecked". Ta získala pozitivní ohlasy posluchačů a hudebních médií. Krátce potom vyšel singl "Superscar", který dodnes patří mezi její nejznámější. Na jaře 2025 podepsala smlouvu s věhlasnou nahrávací společností Capitol records, pod níž o pár měsíců později vydala svůj první větší hudební projekt. EP s názvem The Provocateur obsahuje 7 dance popových písniček, které stylem asi nejvíce připomínají americkou zpěvačku Charli xcx. Ze začátku bylo těžké EP obhájit kvůli kontroverznímu přebalu (ADÉLA na něm stojí zády a močí na stěnu jako muž) a také kvůli písničce SexOnTheBeat, která, jak už název napovídá, obsahuje spoustu vulgárních výrazů a ani videoklip nezůstává v kontroverzi pozadu. Adéla se pro časopis NYLON vyjádřila, že těmito záběry se snaží poukázat na nadměrné zkomerčňování ženské sexuality.

vogue.com

heyfomo.cz

Po pár měsících od vydání si lidé EP oblíbili. Nejstreamovanější píseň má 62 milionů přehrání na Spotify a videoklip k ní 10 milionů shlédnutí na YouTube. Dle mého názoru je EP velmi výjimečné. Ze začátku jsem si myslela, že bude obyčejné a hlavně, že se bude podobat veškeré slovenské a české tvorbě, ale mýlila jsem se. Svou hudební produkci zní světově a kdybych ADĚLU neznala, myslela bych si, že je to americká

zpěvačka. EP svými texty perfektně poukazuje na to, jaké je to být žena, vystihuje dospívání a dodává posluchačkám zdravou ženskost.

K EP oznámila i malé tour, mělo dohromady 4 koncerty, které byly kompletně vyprodané a odehrávaly se v menších klubech. Celé letošní jaro ale ADĚLA strávila jako předskokanka na tour pop star Demi Lovato. Podobnou příležitost dostala zatím pouze slovenská zpěvačka Karin Ann, které se podařilo dělat předskokanku na třech evropských koncertech americké kapely Imagine Dragons. ADĚLA tím dostala neskutečnou příležitost představit se většímu publiku a prorazit. Dohromady měla 18 koncertů v arénách jako je například Madison Square Garden s kapacitou okolo 20 000 lidí. Fanoušci a média se o ní vyjadřovali pozitivně, např. magazín Billboard se o ní v recenzi celého tour zmínil, že i přesto, že je na začátku své kariéry a má jen

pár písniček, dokáže je naživo podat jako by to byly "global chart topping smashes".

Po prvních několika koncertech vypustila ADĚLA singl a klip KGB, který je přechodem mezi EP The Provocateur a novým albem, na kterém Adéla pracuje. S touto písničkou se konečně zalíbila i českým a slovenským médiím, začala ji hrát rádia. ADĚLA se v minulosti zmiňovala o tom, že ji přijde, že se Slovensku nikdy nezavděčí, dokud nebude ta největší celosvětová hvězda. Myslím si, že už teď je na dobré cestě, jak toho dosáhnout.

Brzy můžeme od ADĚLY čekat již zmíněné připravované album, které by mělo vyjít v průběhu tohoto roku. Její plán je dosáhnout na stejný level slávy, na jakém byla v době své největší slávy Britney Spears. Zda se jí podaří dosáhnout podobného globálního dopadu, ukážou až následující roky. Už nyní ale patří mezi nejvýraznější umělce pocházející ze Slovenska.

ČÁST REDAKCE ODCHÁZÍ, NOT SO YELLOW ZUŠTÁVÁ

Milí čtenáři,

s každým koncem přicházejí i nové začátky. Když končilo minulé tisíciletí, lidé věřili v konec světa. Ten ale nakonec nepřišel a nové tisíciletí započalo. To přineslo mnoho nových vynálezů jako například mobilní telefon, matcha latté za 150 korun či Váš jistě oblíbený časopis NSY. Za chvíli nám končí školní rok 2025/2026 a s ním i jedna éra časopisu. Odchází nám totiž letošní čtvrtáčky, které doteď psaly pomluvu, a proto Vy, drazí čtenáři, nyní čtete první pomluvu sepsanou o ročník níže. Velká gratulace dámy! Třetácká část redakce nyní doufá, že je bude příští rok následovat v jejich úspěšných šlépějích. A Vy z nižších ročníků nám prosím držte palce (už teď se klepem strachy).

V tomto čísle jsme se, jak už jistě víte, rozhodli věnovat krizi v ČT, kde je podle nás situace více než fatální. Věřte tomu nebo ne, ale dokonce ještě více než v maturitním ročníku před maturitou z češtiny (ano, i to je možné). Jak je všem (až na naše vrcholné politiky) jistě známo, jedním z hlavních pilířů demokracie je novinářina. Ačkoliv dnešním trendem je novináře perzekuovat a zesměšňovat, my v redakci NSY pevně věříme, že česká veřejnoprávní média jsou něco, na co bychom my, Češi, měli být opravdu hrdí. Naše státní média mají velmi dobrou pověst a odvádí kvalitní a úctyhodnou práci. A proto bychom na Vás, naše čtenáře, chtěli apelovat, aby jste byli pyšní na to, co jsme si tu jako národ za ty dlouhá léta vybudovali. Nezávislá média nejsou samozřejmost, a proto si pojdme Českou televizi a Český rozhlas hýčkat, dokud jen můžeme.

Na konec pomluvy Vám, drazí čtenáři, přejeme pohodové a hlavně zasloužené prázdniny. Doufáme, že se v září opět potkáme na školních chodbách, nejen u čtení tohoto časopisu.

Vaše redakce Not So Yellow

Vydání IV.

Tým redakce Not So Yellow:

Magdalena Snítílová, Anna Marie Kyšová, Daniela Nambancová, Lucie Filipová, Sofie Maxová, Viktorie Veselovská, Alexandra Broidlová, Markéta Morávková, Ela Nohejlová, Sofie Čapová, Barbora Sadilková, Jusuňa Maďarková a Tomáš Hechter

Pod vedením Mgr. Jakuba Cvrčka

**NOT SO
YELLOW**